

Mozart-mambó*

1964 karácsonya
előtt elkértem a gimnáziumból
egy Mambó magnót, – nagy kincs volt, de arra
hivatkoztam, hogy barátommal (ő ma
színházi rendező Zalában) az
április negyedik ünnepi
műsort mondjuk rá, – ám a célo az volt,
hogy Mozart „nagy” g-moll szimfóniáját
vegyem fel rá a rádióból (persze,
középhullámról – URH nem volt még);
így hát a mikrofont a Népszuper
hangszórójához tettem, s hogy a ház
zajai ne zavarják, letakartam
pokróccal a magnót s a rádiót.
A felvételt még így is zörejek
– bár éteriek – kísérték: orosz
hírek, arab müezzín gajdolása;
mégis az első GÉ-MOLL volt, melyet
birtokolhattam, mint egy könyvet, mint egy
leánymosolyt a nagyszünetből, mint azt
az izzadt kézfogást... Elég is ennyi
kamaszkorom (tizenhat éves múltam)
ártatlan-fülletleg titkaiból!
Mozart, igen, s leginkább mollban írott
művei, azok feleltek meg ekkor
ízlésemnek – a Buddha-súlyú bálvány:
Beethoven lottyadt körte lett, amint
a Mozart-Rekviemet és a d-moll
zongoraversenyt és, pesze, a g-moll
szimfóniát megismerhettem – bár a
varázs félóra, – elhangzott, s az éter
elnyelte újra... Magnóról s lemez-
játszóról nem is álmodhattam én
(ezért van mostan három is – ha egy

elromlik, zene nélkül ne maradjak
fél percre sem)... S ím: hatvannégy telén,
dobkályhás, kis szobámban, fel s alá-
járkálva hallgathattam éjjel és
nappal az édes ajkú elmúlás
zenéjét, a parókás-parfümös
haláltánc-menüettet, a dacos don-
giovannis „No! no!” -dobbantásokat s a
nő- s halálszagú, de végleg a
semmibe hulló ifjúság panasza-
szavát, – mit érthettem belőle akkor,
s mit éreznek ma jobban? Szinte semmit...
A magnószalag többször elszakadt,
rosszul fűztem be vagy csak elnyüvődött
a használatból – nem tudom; hiába
ragasztgattam, – végül a tiszti klubból
(ott színpadoztunk) loptam másikat,
míg falazott barátom, – erre mondtuk
rá azt a műsort: Váczi, Garai
és Györe Imre ünnepi, hazug
verssorait (mi hittünk mindegyikben),
s nem őriztem meg azt az összeszabdalt –
ragasztott, hígító-hullámosított
szalagot, amely több volt, mint az első
ölelkezés, mi elvakít s kilobban, –
viszony volt – folyton ismételhető
szeretkezések biztonsága, mintha
nem is a szűz Pamínával, magával
az Éj Királynőjével éltem volna
egy hétig, füledt ágyasházban, és
azért maradtam élve iszonyú-szép
ölelkezéseink után is, mert a
Párkák szalagja elszakadt a Mambón.

(A [Baka István művei. Versek](#) című kötetből.)

*A kötetben Mambo áll a címben, de a Baka István életében megjelent publikációban Mambó szerepel.

[Előző](#)

[oldal](#) [Következő](#)

[oldal](#) →